

да ги испадя вѣнъ отъ Габрово. Елате да ги изгонимъ отъ тука! — И така той събираше волонтери; по неговата войска не се умножаваше, защото още всѣкой се грижеше за своята глава, и още твърдѣ не вѣрваха че е лъжа което се казвало за Турцитѣ.

Полъ Стефанъ ме видѣ и дойде наблизо.

— Какво се е случило? Дѣ сж Турцитѣ? Отъ кѣдѣ сж дошли или на кѣдѣ отиватъ? — попитахъ азъ.

— Та нийдѣ нѣма никакви Турци, всичко е измислено и само правятъ смѣщеніе. Причината на това сж все бѣжанцитѣ: тѣ видѣли на баирѣтъ нѣкакви хора, вѣроятно пакъ наши Българе, чули отъ къмъ тая страна гърмежъ и се развикали: оле, башибозуци, Черкези! Бѣгайте! Спасявайте се; тѣ вече дошли въ градътъ! И така всички се растичали! Азъ отивамъ да изгоня всичкитѣ бѣженци къмъ Търновския пѣтъ. Нека се махнатъ отъ тука!

Странно и неприятно зрѣлище представляваше този апостолъ на любовта, на всеопрощението и на състрадание къмъ ближния си, когато отиваше съ пушка и съ въоръжени хора да изгони безжизнитѣ, гладнитѣ онпя людие, на които бѣше простено да се плашатъ отъ Турцитѣ и да имъ се струва че всѣкой пѣнь или задъ всѣкой каменъ се скрие башибозукъ и Черкезинъ. И освѣнъ това има още едно питанье, — да ли наистина е така работата? Лема е толкосъ лесно да се намѣри причината и виновния, който е направилъ тревога! Но не е възможно да осжждаме строго и полъ Стефана за дѣто е прицелъ върху си войниственна